

2. Zarzut drugi dotyczący błędu w stosowaniu prawa z uwagi na to, iż kryterium dotyczące „utrzymania stanowisk pracy” było prawidłowo interpretowane i stosowane przy wykonywaniu Schematu III ZFM. Skarżąca powołuje się na błąd Komisji w wykładni kryterium „utrzymania stanowisk pracy”. Ponieważ brak jest pojęcia „stanowiska pracy” w Unii Europejskiej, i nie zostało ono wyjaśnione dla celów stosowania Schematu III ani w decyzjach z 2007 r. i z 2013 r., ani w wytycznych z 2007 r, należy przyznać, że trzeba dopuścić jako prawidłowe pojęcie stanowiska pracy, jakie wynika z krajowych przepisów prawa. Metodologia definiowania stanowisk pracy w „ETI” (zatrudnionych na pełen etat) i „UTA” (roczny wymiar pracy) nie ma zastosowania do Schematu III ZFM.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenie ogólnych zasad prawa Unii Europejskiej dotyczących pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań. Skarżąca podnosi, że decyzja Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III narusza ogólne zasady prawa Unii Europejskiej dotyczące pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, które nie pozwalają na to, aby Komisja wymagała od portugalskich organów krajowych odzyskania spornej pomocy od jej beneficjentów, a konkretnie, od skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2022 r. – Silgan Holdings i in./Komisja

(Sprawa T-589/22)

(2022/C 424/62)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Silgan Holdings, Inc. (Stamford, Connecticut, Stany Zjednoczone), Silgan Holdings Austria GmbH (Wiedeń, Austria), Silgan International Holdings BV (Amsterdam, Niderlandy), Silgan Metal Packaging Distribution GmbH (Miśnia, Niemcy), Silgan White Cap Manufacturing GmbH (Hannover, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci D. Seeliger, H. Wollmann, R. Grafunder, Y.K. Gürer i E. Venot)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji na podstawie art. 264 TFUE w zakresie, w jakim dotyczy ona strony skarżącej oraz
- na podstawie art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem, obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi w swej skardze o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2022) 4761 final z dnia 12 lipca 2022 dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE [AT.40522 – Metal Packaging (ex „Pandora”)].

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku właściwości strony pozwanej ze względu na naruszenie zasady subsydiarności

Strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana nie jest organem właściwym do przeprowadzenia postępowania przeciwko Silgan ani do wydania zaskarżonej decyzji. Ze względu na przeprowadzenie szczegółowego dochodzenia oraz na fakt, że postępowanie było już na tak zaawansowanym etapie, że możliwe było wydanie ostatecznej decyzji, Bundeskartellamt (niemiecki urząd ochrony konkurencji) był w stanie doprowadzić postępowanie w niniejszej sprawie do końca. Strona pozwana nie była lepiej usytuowana do przeprowadzenia tego postępowania.

2. Zarzut drugi dotyczący nadużycia władzy

W ocenie strony skarżącej strona pozwana wszczęła postępowanie i wydała decyzję, kierując się względami pozbawionymi znaczenia dla sprawy. Postąpiła tak w celu obejścia przepisów prawa niemieckiego dotyczących wymierania kar za naruszenia art. 101 TFUE i w celu wypełnienia rzekomej luki w prawie niemieckim w tym zakresie.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji przewidzianego w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

Strona skarżąca utrzymuje, że strona pozwana naruszyła zasadę dobrej administracji, a tym samym prawo podstawowe strony skarżącej ustanowione w art. 41 karty, jako że zaskarżona decyzja jest nieproporcjonalna, stoi w sprzeczności z uzasadnionymi oczekiwaniami strony skarżącej i narusza zasadę samoograniczenia administracji.

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2022 r. – Cristescu/Komisja

(Sprawa T-590/22)

(2022/C 424/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Adrian Sorin Cristescu (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: S. Orlandi, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 17 listopada 2021 r., na mocy której na skarżącego nałożono karę zawieszenia przeniesienia na wyższy stopień na okres sześciu miesięcy;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania oraz zapłatę skarżącemu kwoty 1 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący oczywistych błędów w ocenie, powodujących niezgodność z prawem zaskarżonej decyzji. Powołuje się on w tym względzie na okoliczność, że domniemane uchybienia będące podstawą zaskarżonej decyzji nie zostały udowodnione i że wynika to w szczególności z opinii wydanej jednogłośnie przez komisję dyscyplinarną.
 2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa do obrony. Skarżący powołuje się w szczególności na prawo do bycia wysłuchanym w zakresie, w jakim członkowie biura ds. dochodzeń i dyscypliny (IDOC), którym powierzono uprawnienia organu powołującego w trakcie postępowania i którzy sporządzili sprawozdanie z dochodzenia, którego wnioski zostały zakwestionowane przez komisję dyscyplinarną, odegrali następnie decydującą rolę przy wydawaniu decyzji podjętej w sposób nieprzejrzysty przez trójstronny organ powołujący.
 3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
-